

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: UVEJRSSKYEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "UVEJRSSKYEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid69757/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Nøddeknækkeren var kun af Træ,
han svarede hverken Bu eller Bæ;
hvergang en Nød man i Gabet ham stak,
klemte han til, saa Skallen knak;
han agted kun lidt, at Kjærnen var lækker,
— men det var jo ogsaa en Nøddeknækker!

UVEJRSSKYEN.

„O Menneske, hvor vil Du fly?“
Saa buldred vildt en Tordensky
og trak sig om det høje Bjerg.
„Hvor vil Du henfly, Støvets Dværg?“

Og mer og mere trak det op
omkring den stejle Klippetop,
og alle Hjerter sukked: „Nej,
for Himlens Lyn er Fristed ej!“

Kun En, kun En ej Modet veg,
ad Fjeldets Sti han rolig steg,
imod den mørke Sky han gik
for den forbauste Mængdes Blik.

„Hvad! er Du rasende?“ det lød,
„Du gaar jo lige i din Død!
Hvad hjælper Dig din stolte Trods?
Kom, føl din Afmagt, fly med os!“

Men Manden steg, o hvilket Syn!
Om Iseen spilled Lyn paa Lyn;
snart svandt i Mulm hans kjække Sti,
da tænkte man, det var forbi.

Men nej! Højt over Skyen laa
Guds rene Himmel lys og blaa;
og Bjerget løfted mildt sin Top
i evig Ro og Solglans op.

Trods Storm og Lyn steg Manden did;
han vidste: Fred kun naaes ved Strid!
Ved Maalet smilende han stod
med Jordens Uvejr for sin Fod.

Da sank han ydmyg ned paa Knæ
og raabte: „Gud, hos Dig er Læ!
Hvo, som til Dig tør kraftigt ty,
staar hævet over Jordens Sky!“

GULDFISKEENE.

En dobbelt Boble, hvælv af Krystal,
hel prægtig spillede i Solens Lue;
paa Marmorbordet i den rige Hal
det skrøbelige Pragtværk stod til Skue.

Den indre Kuppel hvælvede sig hul,
mens Vandet kjøligt i den ydre strømmed,
i hin man skued en Kanarifugl,
i denne nogle gyldne Fiske svømmed.

De drejede og drejede sig om,
ret som de Verden ej et Blik gad skjænke;
det gik i samme dumme Kredsgang, som
de følte sig for stolte til at tænke.

Det var et fornemt Liv! De gjorde Kour
og logrede med Finne og med Hale.
— Men gennem Vindvet, fra den fri Natur,
der titted ind en fattig lille Svale.

Den saae Kanarifuglens Tidsfordriv,
den saae de gyldne Fiske Ryggen krumme;
da fryded den sig ved sit frie Liv
og tænkte: Gud, hvor Fiskene er dumme!